

Robert Galbraith

Inimă neagră ca noaptea

Traducere din limba engleză și note de Ciprian Șiulea

Prolog

*Rănirea inimii e adesea fatală,
dar nu neapărat.*

Henry Gray, Scorul Framingham,
Anatomia lui Gray

*De ce-ți lăsași privirea peste mine,
Cu răsuflarea-ntretăiată?
Cum nu a fost până acum
Nici nu va fi vreodată.*

Mary Elizabeth Coleridge, *O clipă*

Dintre toate cuplurile care se aflau în Barul Rivoli de la Ritz în acea seară de joi, cei doi care se distrau în mod evident cel mai bine nu erau, de fapt, împreună.

Cormoran Strike și Robin Ellacott, detectivi particulari, parteneri de afaceri și, după propriile declarații, cei mai buni prieteni, sărbătoreau a 30-a zi de naștere a lui Robin. Amândoi fuseseră ușor inhibați când sosiseră la barul care semăna cu o cutie de bijuterii Art Déco, cu pereții din lemn închis la culoare și auriu și geamurile mate de sticlă Lalique, pentru că fiecare era conștient că această ieșire era unică în cei aproape cinci ani de când se cunoșteau. Niciodată nu mai decisese să-și petreacă seara unul în compania celuilalt în afara serviciului, în lipsa altor prieteni ori colegi sau fără a avea pretextul unei răniri (așa cum se întâmplase în urmă cu câteva săptămâni, când Strike îi învinețise din greșală ochii partenerei sale și se revanșase făcându-i cinste cu o porție de curry la pachet).

Și mai ieșit din comun era faptul că amândoi dormiseră suficient și se străduiseră să arate cât mai bine. Robin purta o rochie albastră mulată, își spălase părul blond-căpșună și îl lăsase desfăcut, iar partenerul ei observase privirile admirative pe care le atrăsese din partea celorlalți bărbați din bar. El o complimentase deja pentru opalul din scobitura de la baza gâtului, care fusese cadoul din partea părinților ei pentru cea de-a 30-a aniversare. Micile diamante din jurul lui creau un halou sclipitor în luminile aurii ale barului, iar la fiecare mișcare a lui Robin, scânteii de foc purpurii licăreau în adâncurile opalului.

Strike purta costumul lui italianesc preferat, o cămașă albă și o cravată închisă la culoare. Acum, că își răsese barba, semăna și mai mult cu un Beethoven ușor supraponderal și cu nasul spart, dar felul cald în care îi zâmbi chelnerița lui Strike când îi puse în față prima bere Old Fashioned îi aminti lui Robin ceea ce Sarah Shadlock, noua soție a fostului ei soț, spusese cândva despre detectiv:

— E atrăgător într-un mod straniu, nu-i așa? Arată cam răvășit, dar pe mine asta nu m-a deranjat niciodată.

Ce mincinoasă fusese: lui Sarah îi plăceau bărbații arătoși și dichisiți, după cum o dovedise curtându-l asiduu și, în cele din urmă, cu succes pe Matthew.

Stând față în față pe scaunele cu model de leopard, la masa lor de două persoane, Strike și Robin discutaseră inițial despre muncă pentru a-și masca ușoara stinghereală. Dar după ce băuse fiecare câte un cocktail tare, timp în care dezbătuseră cazurile de care se ocupa în prezent agenția, râsetele lor din ce în ce mai puternice începuseră să atragă priviri din partea barmanilor și clienților. În curând, Robin avea ochii strălucitori și fața ușor congestionată și chiar și Strike, care era considerabil mai mare decât partenera lui și mult mai rezistent la alcool, băuse suficient whisky ca să se simtă voios și agil.

După al doilea rând de cocktailuri, discuția deveni mai personală. Strike, care era fiul nelegitim al unei vedete rock cu care se întâlnise doar de două ori, îi spuse lui Robin că una dintre surorile lui vitrege, Prudence, voia să-l cunoască.

— Ea cam pe unde vine? întrebă Robin.

Știa că tatăl lui Strike fusese căsătorit de trei ori și că partenerul ei era rezultatul unei aventuri de o noapte cu o femeie pe care presa o descria cel mai adesea drept „superfană”, dar restul arborelui familial îi era neclar.

— Ea e cealaltă nelegitimă, răspunse Strike. Cu câțiva ani mai mică decât mine. Mama ei era actriță, Lindsey Fanthorpe? O femeie de rasă mixtă? A jucat în toate filmele, *EastEnders*, *The Bill*...

— T'vrei s-o cunoști pe Prudence?

— Nu sunt sigur, recunosc Strike. Mi se pare totuși că am deja suficiente rude. E psihoterapeută, apropo.

— Ce fel de?

— Jungiană.

Expresia lui, un amestec de suspiciune și dezgust, o făcu pe Robin să râdă.

— Ce are terapia jungiană?

— Nu știu... Mi-a plăcut de ea din mesaje, dar...

Căutându-și cuvintele, ochii lui Strike se fixară pe lambriul arămiu din spatele capului lui Robin, care înfățișa o Leda goală în timp ce se împreuna cu Zeus, sub formă de lebedă.

— ...ei, a spus că nici ei nu i-a fost ușor să-l aibă drept tată. Dar când am aflat ce meserie are...

Vocea lui Strike se stinse. Mai bău niște whisky.

— Ți s-a părut că e nesinceră?

— Nu neapărat nesinceră...

Strike oftă.

— Am avut parte de suficienți psihologi de doi bani care să-mi explice de ce trăiesc așa cum trăiesc și să pună totul pe seama așa-zisei mele familii. Prudence mi-a spus într-unul dintre mesaje că iertându-l pe Rockeby s-a simțit „vindecată” — dar dă-o naibii, e ziua ta de naștere, să vorbim despre familia *ta*. Cu ce se ocupă tatăl tău? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu? spuse Robin, cu o ușoară surprindere. E profesor de medicină ovină, producție și reproducere.

Strike se înecă cu cocktailul.

— Ce e așa amuzant? întrebă Robin, cu sprâncenele ridicate.

— Scuze, spuse Strike, tușind și râzând în același timp. Nu mă așteptam la asta, atâta tot.

— Și chiar e o autoritate, dacă vrei să știi, se prefăcu Robin jignită.

— Profesor de... cum ai zis?

— Medicină ovină, producție și repro... *ce* e așa de amuzant? repetă Robin, când Strike începu să hohotească a doua oară.

— Nu știu, poate partea aia cu „producția” și „reproducerea”. Și cea cu oile.

— Are 46 de litere după numele lui. Le-am numărat în copilărie.

— Foarte impresionant, spuse Strike, luând încă o gură de whisky și străduindu-se să pară serios. Și când au început să-l intereseze oile? A fost o pasiune de-o viață, sau o anumită oaie i-a atras privirea când...

— Nu le-o *trage*, Strike.

Detectivul izbucni din nou în râs, făcând câteva capete să se întoarcă.

— Fratele lui mai mare a primit ferma familiei, așa că tata a urmat științe veterinare la Durham și, da, s-a specializat în... nu mai râde! E și redactorul-șef al unei reviste.

— Te rog, spune-mi că e despre oi.

— Da, este. *Gestiunea oilor* și, înainte să mă întreb, nu, nu au o rubrică foto intitulată „Oile cititorilor“.

De data aceasta, hohotul de râs al lui Strike se auzi în tot barul.

— Mai încet, spuse Robin zâmbind, dar conștientă că acum multe priviri erau ațintite asupra lor. Nu cred că vrem să fim excluși din *încă* un bar din Londra.

— De la American Bar n-am fost totuși excluși, nu-i așa?

Strike nu-și amintea prea bine ce urmăsea după ce el încercase să-i tragă un pumn unui suspect în hotelul Stafford, dar nu pentru că ar fi fost beat, ci pentru că fusese orbit de propria furie.

— Poate că nu ne-au exclus *explicit*, dar ia încearcă să te duci din nou acolo și o să vezi cum vei fi întâmpinat.

Pescui una dintre ultimele măslini din farfuriile care veniseră odată cu prima lor băutură. Strike terminase deja de unul singur chipsurile.

— Tatăl lui Charlotte ținea oi, spuse Strike.

Robin simți acel mic fior de interes pe care îl avea întotdeauna când el o pomenea pe fosta lui logodnică, adică aproape niciodată.

— Zău?

— Da, la Arran. Avea acolo o casă imensă, cu a treia soție. Agricultură ca hobby, înțelegi. Probabil scutire de impozite. Arătau de-a dreptul malefic — oile, vreau să spun —, nu-mi mai amintesc numele rasei. Negru cu alb. Coarne imense și ochi galbeni.

— Par să fi fost Jacob, spuse Robin.

Apoi, ca răspuns la zâmbetul larg al lui Strike, adăugă:

— Am crescut cu teancuri imense de *Gestiunea oilor* lângă veceu — evident că știu rasele de oi... Cum era la Arran?

Voia, de fapt, să întrebe: „Cum era familia lui Charlotte?“

— Frumos, din ce-mi amintesc, dar am fost o singură dată. N-am mai fost invitat. Tatăl lui Charlotte mă ura din suflet.

— De ce?

Înainte de a răspunde, Strike dădu pe gât restul de cocktail.

— Păi, din mai multe motive, dar cred că în principal pentru că soția lui a încercat să mă seducă.

Robin icni mult mai tare decât intenționase.

— Mda. Cred că aveam 22, 23 de ani. Ea avea cel puțin 40. Arăta foarte bine, dacă-ți plac femeile slabe de la cocaină.

— Cum — ce...?

— Ne-am dus la Arran într-un weekend. Scheherazade — mama vitregă a lui Charlotte — și tatăl ei erau mari băutori. Jumătate de familie avea și

probleme cu drogurile, toate surorile și frații ei vitregi. După cină ne-am apucat toți patru să bem. Tatălui ei nu-i plăcuse de la bun început de mine — spera la cineva mult mai aristocratic. Ne-au pus, pe Charlotte și pe mine, în dormitoare separate la etaje separate. M-am dus în camera mea de la mansardă pe la 2 noaptea, m-am dezbrăcat și m-am prăbușit în pat beat mangă, am stins lumina și peste câteva minute s-a deschis ușa. Eu am crezut că e Charlotte, normal. În cameră era întuneric beznă. I-am făcut loc și ea s-a strecurat în pat lângă mine...

Robin își dădu seama că rămăsese cu gura căscată și o închise.

— ...goală pușcă. Eu tot nu m-am prins — turnasem în mine aproape o sticlă de whisky. Ea — ăă — a întins mâna spre mine — dacă înțelegi ce vreau să spun...

Robin își acoperi gura cu mâna.

— ...și ne-am sărutat, și abia când mi-a șoptit la ureche că observase că mă uitasem la țâțele ei, când se aplecase spre foc, mi-am dat seama că eram în pat cu gazda. Nu că ar conta, dar chiar nu mă uitasem la țâțele ei. Eu mă pregătisem s-o prind. Era atât de beată că am crezut că o să cadă în foc, când a aruncat un buștean în el.

— Și ce-ai făcut? întrebă Robin printre degete.

— Am țâșnit din pat de parcă aș fi avut artificii în fund, spuse Strike, făcând-o pe Robin să râdă iar, m-am izbit de lavoar și l-am răsturnat și am spart o carafă victoriană gigantică. Ea s-a mulțumit să chicotească. Am avut impresia că ea credea că o să mă întorc imediat în pat lângă ea, după ce-mi revin din șoc. Eu tocmai încercam să-mi găsesc boxerii în întuneric, când adevărata Charlotte a deschis ușa.

— Oh, *Doamne*.

— Mda, și nu a fost prea încântată să ne găsească pe mine și pe mama ei vitregă dezbrăcați, în aceeași cameră. A fost la egalitate, pe care dintre noi voia să-l omoare. Țipetele l-au trezit pe sir Anthony. A venit în fugă la etaj, în halatul lui de brocart, dar era atât de beat, că nu-l legase ca lumea. A aprins lumina și a rămas așa, cu un baston în mână, și nu și-a dat seama că scula îi atârna pe afară decât atunci când i-a spus nevastă-sa. „Anthony, ți se vede ăla micu”.

Acum, Robin râse atât de tare, că Strike fu nevoit să aștepte ca ea să se liniștească înainte de a-și continua povestea. La bar, la mică distanță de masa lor, un bărbat cărunt o privea pe Robin cu un ușor zâmbet afectat pe față.

— Și apoi? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, ștergându-și ochii cu un șervețel minuscul care venise odată cu băutura ei.

— Păi, din câte îmi amintesc, Scheherazade nu s-a obosit să se justifice. Cel mult părea să creadă că e ceva amuzant. Charlotte a dat să se repeadă la ea, dar am ținut-o, iar sir Anthony părea practic să considere că vina e doar a mea, pentru că nu încuiasem ușa camerei. Charlotte înclina să-i dea puțin dreptate. Pe mine, viața în case în care locuiam ilegal cu maică-mea nu m-a învățat la ce să mă aștept din partea aristocrației. Una peste alta, trebuie să spun că oamenii din acele case se comportau mult mai frumos.

Strike ridică mâna, ca să-i indice chelneriței zâmbitoare că mai voiau ceva de băut, iar Robin, pe care o durea burta de atâta râs, se ridică în picioare.

— Trebuie să merg la baie, spuse ea cu răsufierea tăiată.

Plecă, urmărită de privirea bărbatului cărunt de la bar.

Cocktailurile fuseseră mici, dar foarte tari, iar Robin, care își petrecuse atâta timp făcând supraveghere în adidași, nu mai era obișnuită să poarte tocuri. Trebuie să se țină bine de balustradă în timp ce cobora scările acoperite cu covor roșu spre toaleta pentru femei, mai somptuoasă decât oricare alta în care fusese vreodată. De un roz pal ca al unei pricomigdale cu căpșuni, toaleta avea chiuvete circulare de marmură, o canapea de catifea și picturi murale care înfățișau nimfe în lacuri acoperite de nuferi.

După ce făcu pipi, își aranjă rochia și își verifică rimelul în oglindă, așteptându-se ca acesta să se fi întins din cauza râsului. Se spală pe mâini și se gândi la povestea pe care Strike tocmai i-o spusese. Oricât de amuzantă i s-ar fi părut, era în același timp și ușor intimidantă. În ciuda uriașei varietăți de excentricități umane, multe de natură sexuală, pe care Robin le întâlnește în cariera ei de detectiv, uneori se simțea lipsită de experiență și inhibată în comparație cu alte femei de aceeași vârstă. Experiența personală în ceea ce privește aspectele mai extravagante ale unei sexualități aventuroase era inexistentă. Avusese un singur partener sexual și avea motive cu totul deosebite să își dorească să aibă încredere în persoana cu care se culca. Un bărbat de vârstă mijlocie cu o pată de vitiligo sub urechea stângă stătuse cândva în boxa acuzaților și pretinsese că Robin, pe atunci în vârstă de 19 ani, îl invitase într-o scară întunecoasă pentru sex și că el o strânsese de gât până o făcuse să-și piardă cunoștința pentru că ea îi spusese că „îi place sexul violent“.

— Cred că ar fi mai bine să beau apă în continuare, zise ea cinci minute mai târziu, în timp ce se așeza la loc pe scaunul din fața lui Strike. Cocktailurile astea sunt chiar tari.

— Prea târziu, spuse Strike, în timp ce chelnerița pune în fața lor un alt rând de băuturi. Vrei un sendviș, să mai absoarbă din alcool?

Îi întinse meniul. Prețurile erau exorbitante.

— Nu, ascultă...

— Nu te-aș fi invitat la Ritz dacă n-aș fi fost pregătit să cheltuiesc, spuse Strike cu un gest expansiv. Ți-aș fi comandat un tort, dar...

— Ilsa l-a pregătit deja pentru mâine-seară? ghici Robin.

În cinstea zilei ei de naștere, câțiva prieteni, printre care și Strike, se adunau la o cină, organizată în seara următoare de prietena lor comună.

— Da. N-ar fi trebuit să-ți spun, așa că prefă-te surprinsă. Cine vine la cina asta, de fapt?

Era ușor curios dacă veneau oameni despre care el nu știa: mai exact, bărbați.

Robin înșiră numele cuplurilor.

— ...și tu și cu mine, încheie ea.

— Cine e Richard?

— Noul iubit al lui Max.

Max era proprietarul și colegul ei de apartament, un actor care închiria o cameră deoarece fără un chirieș nu și-ar fi permis să achite ratele ipotecare.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva e timpul să mă mut de la Max, adăugă ea.

Chelnerița apărură și Strike comandă sendvișuri pentru amândoi, după care se întoarse iar spre Robin.

— De ce te gândești să te muți?

— Păi, serialul TV în care joacă Max îi aduce bani frumoși și tocmai au anunțat că fac și al doilea sezon, și el și Richard par să țină foarte mult unul la altul. Nu vreau să aștept până mă roagă ei să plec. Oricum...

Robin sorbi din cocktailul care tocmai îi fusese adus.

— ...am 30 de ani. E timpul să fiu pe cont propriu, nu crezi?

Strike dădu din umeri.

— Eu nu mă prea dau în vânt după ideea că unele lucruri trebuie făcute până la anumite vârste. Țsta e mai degrabă stilul lui Lucy.

Lucy era sora cu care Strike își petrecuse cea mai mare parte din copilărie, pentru că aveau aceeași mamă. În general, el și Lucy aveau viziuni opuse despre plăcerile și prioritățile vieții. Pe Lucy o frământa faptul că Strike, care avea aproape 40 de ani, continua să trăiască singur într-un apartament închiriat, format din două camere și aflat deasupra biroului său, fără niciuna dintre obligațiile care aduceau stabilitate — soție, copii,

ipotecă, asociații ale părinților, petreceri obligatorii de Crăciun cu vecinii — și pe care mama lor le evitase și ea fără nicio remușcare.

— Ei, cred că e timpul să am casa mea, spuse Robin. O să-mi fie dor de Wolfgang, dar...

— Cine e Wolfgang?

— Teckelul lui Max, spuse Robin, surprinsă de tonul tăios al lui Strike.

— Ah,... am crezut că e vreun german care ți-a căzut cu tronc.

— Ha... nu, spuse Robin.

Acum se simțea de-a dreptul beată. Spera ca sendvișurile să ajute.

— Nu, repetă ea. Max nu e genul care să încerce să-mi facă lipeala cu germani. Ceea ce e o schimbare chiar plăcută, trebuie să recunosc.

— Sunt mulți care încearcă să-ți facă lipeala cu germani?

— Nu cu germani, dar... Ah, știi cum e. Vanessa îmi spune întruna să intru pe Tinder, iar verișoara mea Katie vrea să fac cunoștință cu un prieten al ei care tocmai s-a mutat în Londra. I se spune Ciocanul.

— Ciocanul?

— Da, pentru că are un nume... ceva care seamănă cu Ciocanul. Nu-mi mai amintesc.

Robin făcu un gest vag cu mâna.

— A divorțat de curând și Katie crede că ne potrivim perfect. Eu nu prea înțeleg de ce doi oameni devin compatibili doar pentru că fiecare și-a distrus căsătoria. Cel mult...

— *Tu* n-ai distrus nimic.

— Ba da, îl contrazise Robin. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Matthew deloc. Era un dezastru și pe măsură ce continuam era din ce în ce mai rău.

— El e cel care a avut o aventură.

— Dar eu am fost cea care nu voia să fie acolo. Eu am fost cea care a încercat să-i pună capăt în luna de miere, dar n-a avut curaj...

— Ai încercat asta? spuse Strike, pentru care informația era complet nouă.

— Da, spuse Robin. Știam, în adâncul sufletului, știam că e complet greșit...

Pentru o clipă fu transportată înapoi în Maldive, în acele nopți caniculare în care se plimbase singură pe nisipul alb din fața vilei lor, în timp ce Matthew dormea, întrebându-se dacă îl iubea sau nu pe Cormoran Strike.

Veniră sendvișurile și Robin ceru un pahar cu apă. Timp de aproximativ un minut mâncară în tăcere, până când Strike spuse:

— Eu n-aș intra pe Tinder.

— *Tu* n-ai intra sau eu n-ar trebui să intru?

— Ambele, spuse Strike, care reușise să termine un sendviș și îl începuse pe al doilea înainte ca Robin să fi apucat să ia două guri. În branșa noastră nu e un lucru inteligent să te expui prea mult pe internet.

— Asta i-am spus și eu Vanesei. Dar ea crede că aș putea folosi un nume fals, până îmi place de cineva.

— Nici că poate exista o bază mai bună pentru încredere decât să minți în privința numelui tău, spuse Strike, făcând-o pe Robin să râdă iar.

Strike comandă încă un rând de cocktailuri, iar Robin nu protestă. Barul era mai aglomerat ca atunci când se așezaseră ei la masă și zumzetul conversației — mai puternic. Cristalurile care atârnavă de candelabre erau înconjurate fiecare de o aureolă cețoasă. Robin se simțea acum plină de afecțiune pentru toți cei din sală, fără discriminare, de la cuplul în vârstă care discuta încet peste paharele cu șampanie și barmanii aferați în sacourile lor albe până la bărbatul cu păr cărunt care îi zâmbi când ea privi în jur. Cel mai mult îi plăcea de Cormoran Strike, care îi oferea o seară minunată, memorabilă și costisitoare cu ocazia zilei ei de naștere.

În ce îl privește, Strike, care chiar nu se holbase la sânii lui Scheherazade Campbell cu atâția ani în urmă, se străduia din răspuțeri să manifeste aceeași eleganță și față de partenera lui, dar Robin nu arătase niciodată mai bine: cu obraji îmbujorați de alcool și de hohotele de râs, cu părul blond-roșcat strălucind în lumina difuză a cupolei auriu de deasupra lor. Când Robin se aplecă brusc să ia ceva de pe jos, un decolteu adânc se dezvălui în spatele opalului care se legăna.

— Parfumul, spuse ea ridicându-se la loc și ținând în mână punga mov cu care venise de la mallul Liberty și în care era cadoul lui Strike de ziua ei de naștere. Voiam să mă dau cu el.

Dezlegă panglica, desfăcu pachetul și scoase sticluța pătrată albă, iar Strike o privi cum își pulverizează puțin la încheieturi, apoi — el se forță să privească în altă parte — între sâni.

— Îmi place enorm, spuse ea, mirosindu-și încheietura mâinii. Mulțumesc.

Din locul în care stătea, Strike prinse o adiere de parfum: deși avea simțul mirosului afectat de atâția ani de fumat, detectă totuși trandafiri și o notă de mosc, care îl făcu să se gândească la pielea încălzită de soare.

Sosiră alte cocktailuri.

— Cred că a uitat de apa mea, spuse Robin, sorbind din Manhattan. Țsta trebuie să fie ultimul pentru mine. Nu prea am mai purtat tocure. Nu vreau să cad în nas în mijlocul Ritz-ului.

— Țți chem un taxi.

— Ai cheltuit destul.

— Ne descurcăm bine în privința banilor. Măcar o dată.

— Știu — nu ți se pare fantastic? oftă Robin. Chiar avem un cont bancar solid și suntem foarte solicitați... Strike, suntem un *succes*, spuse ea radioasă, iar Strike se surprinse zămbindu-i la fel de entuziasmat.

— Cine ar fi crezut?

— Eu, spuse Robin.

— Când ne-am cunoscut, eu eram aproape falit, dormeam pe un pat de campanie în biroul meu și aveam un singur client.

— Și ce dacă? Mi-a plăcut că nu ai renunțat și mi-am dat seama că ești foarte bun în ceea ce faci.

— Cum naiba ți-ai dat seama de asta?

— Păi, am văzut cum o faci, nu-i așa?

— Mai ții minte că ne-ai adus tava aia cu cafea și biscuiți? spuse Strike. Mie și lui John Bristow, în prima ta dimineață? Nu reușeam să pricep de unde le-ai luat. Era ca un truc magic.

Robin râse.

— N-am făcut nimic altceva decât să-i cer tipului de jos.

— Și ai folosit pluralul. „M-am gândit că, dacă tot îi oferiserăm clientului nostru cafea, trebuia să i-o și aducem.“

— Ce memorie poți să ai, spuse Robin, surprinsă de rapiditatea cu care el o citase cuvânt cu cuvânt.

— Da, mă rog... tu nu ești... o persoană obișnuită, spuse Strike.

Apoi își ridică paharul aproape gol.

— În cinstea Agenției de Detectivi Strike și Ellacott. Și la mulți ani!

Robin ridică și ea paharul, ciocni cu Strike și îl goli.

— Căcat, Strike, uite cât de târziu s-a făcut, spuse ea brusc, când se uită din întâmplare la ceas. Trebuie să mă trezesc la 5, îl urmăresc pe iubitul domnișoarei Jones.

— Da, bine, mormăi Strike.

Ar fi fost perfect mulțumit să mai petreacă vreo câteva ore în scaunul confortabil, scăldat în lumina aurie, în timp ce mirosul de trandafiri și mosc plutea deasupra mesei. Făcu semn după notă.

După cum anticipase Robin, era evident că abia își ținea echilibrul pe tocurele cui în timp ce traversa barul și avu nevoie de mult mai mult

timp decât ar fi trebuit ca să găsească pe fundul genții jetonul pentru haină.

— Vrei să îți asta puțin, te rog? îl întrebă ea pe Strike întinzându-i punga cu parfumul, în timp ce scormonea prin geantă.

După ce își recuperă haina, avu nevoie de ajutorul lui Strike să și-o pună.

— Sunt *categoric* beată, murmură Robin, luând înapoi punguța mov.

Dovada veni câteva secunde mai târziu, când își agăță tocul de marginea covorului stacojiu de pe podeaua de marmură a holului și alunecă într-o parte. Strike o prinse și continuă să o susțină cu brațul în jurul taliei în timp ce o conducea afară pe una dintre ieșirile laterale care flancau ușile turnante, pentru că avea dubii că Robin s-ar fi descurcat cu acestea.

— Scuze, spuse ea în timp ce coborau cu grijă treptele abrupte de piatră din față de la Ritz.

Strike continua s-o țină pe după talie. Lui Robin îi plăcea senzația pe care i-o dădea, masiv și cald: cel mai adesea ea fusese cea care îl sprijinise când, suprasolicitat într-un mod imprudent, ciotul piciorului lui drept refuzase să îi mai susțină greutatea. Strike o ținea atât de strâns, că Robin aproape că-și lăsase capul pe pieptul lui și putea să simtă, chiar și prin mirosul lui obișnuit de țigări, aftershave-ul cu care se dăduse pentru această ocazie specială.

— Taxi, spuse Strike arătând cu mâna.

Un taxi negru se apropie lin de ei.

— Strike, spuse Robin, întorcându-se spre el ca să îl poată privi în față.

Dorise să-i mulțumească, să-i spună ce seară minunată petrecuse, dar când ochii lor se întâlniră, nu-și găsi cuvintele. Pentru câteva momente, totul în jurul lor se încetășă, ca și cum ei s-ar fi aflat în centrul unei tornade în care totul se mișca cu încetinitorul — pietoni și mașini care își ambalau încet motoarele, faruri care apăreau și dispăreau, nori care punctau din loc în loc cerul — și doar senzația și mirosul celuilalt erau reale, iar când Strike privi chipul ridicat spre el, uită în acea secundă toate hotărârile severe care îl înfrânseseră timp de vreo cinci ani și își aplecă aproape infinitezimal capul, gura lui îndreptându-se spre a ei.

Și, fără ca ea să-și dea seama, expresia lui Robin trecu de la fericire la frică. Strike observă și se îndreptă imediat de spate și, înainte ca vreunul să apuce să proceseze ceea ce tocmai se întâmplase, uruitul banal al unui curier pe motoretă vesti că lumea își reluase cursul obișnuit; tornada

trecuse, Strike o conducea pe Robin spre portiera deschisă a taxiului, iar ea se prăbuși pe bancheta tare.

— Noapte bună, strigă Strike în urma ei.

Portiera se trântise și taxiul demarase înainte ca Robin, năucită, să poată decide dacă ceea ce simțea era mai degrabă șoc, exaltare sau regret.